

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Tomáše Blažka a Mgr. Heleny Konečné ve věci

navrhovatelky: **SV ENERGO a.s.**, IČO 27522695
sídlem Rybova 1905/25, 500 09 Hradec Králové
zastoupená obecným zmocněncem Ing. Z. L.

proti
odpůrkyni: **obec Leština u Světlé**
sídlem Leština u Světlé 51, 582 86 Leština u Světlé n. Sázavou
zastoupená advokátem JUDr. Janem Brožem, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – textové části územního plánu obce Leština u Světlé, vydaného usnesením zastupitelstva obce ze dne 17. 7. 2024, č. 20240304, v rozsahu úvodní části kapitoly 6., v odstavci osm, a v části podkapitoly 6.3, v oddílu stanovícím podmíněně přípustné využití plochy pro výrobu lehkou Z.I9, v posledním řádku,

takto:

- I. Územní plán obce Leština u Světlé, vydaný usnesením zastupitelstva obce ze dne 17. 7. 2024, č. 20240304, se dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku **ruší** v textové části v rozsahu:
 - Úvodní část kapitoly 6., část odstavce osm, ve znění: „velkoplošných fotovoltaických elektráren“.

- Část podkapitoly 6.3, oddíl *Výroba lehká – VL*, pododdíl *Podmíněně přípustné využití*, poslední řádek, ve znění: „- fotovoltaické elektrárny za podmínky, že se jedná o zařízení stávající“, a to ve vztahu k ploše Z.I9.

II. Ve zbytku se návrh **zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Navrhovatelka podala u krajského soudu dne 31. 3. 2025 návrh na zrušení části opatření obecné povahy podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Domáhá se zrušení územního plánu odpůrkyně (obce Leština u Světlé), vydaného usnesením zastupitelstva obce ze dne 17. 7. 2024, č. 20240304, v těchto částech:
 - Úvodní část kapitoly 6., která stanoví podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, odstavec osm, podle něhož:

„Z důvodu ochrany krajinného rázu je v řešeném území nepřípustné umístování velkoplošných fotovoltaických elektráren, větrných elektráren a bioplynových stanic. Fotovoltaické panely či termosolární kolektory v malém rozsahu (pro lokální potřebu), umístěné na střechách objektů a v areálech výroby jsou přípustné pouze za podmínky, že se nebudou negativně uplatňovat v dálkových pohledech a v celkovém výrazu cenných urbanistických kompozic (urbanistická jádra obcí, návsi apod.) a nebudou umístovány na zemědělské půdě.“

- Část podkapitoly 6.3 (nazvaná *Plochy výroby a skladování*), oddíl *Výroba lehká – VL*, pododdíl *Podmíněně přípustné využití*, poslední řádek ve znění „- fotovoltaické elektrárny za podmínky, že se jedná o zařízení stávající“, a to ve vztahu k ploše pro lehkou výrobu Z.I9 (navrhovatelka v návrhu nepřesně uváděla Z.I9, z kontextu je však zřejmé, že měla na mysli plochu Z.I9, což při jednání k dotazu soudu potvrdil i zástupce navrhovatelky).
2. Navrhovatelka vlastní pozemek parc. č. 133/4 v kat. území Leština u Světlé (není-li dále uvedeno jinak, míní se toto katastrální území), na kterém hodlá vybudovat fotovoltaickou elektrárnu (FVE). Nový územní plán odpůrkyně, který nabyl účinnosti dne 1. 8. 2024, podle navrhovatelky účelově zavedl výše specifikované regulativy, jejichž cílem je zabránit uskutečnění daného záměru na stavbu FVE. Proto se domáhá zrušení těchto regulativů.

II. Shrnutí argumentace navrhovatelky a odpůrkyně

3. **Navrhovatelka** uvedla, že koupila pozemek parc. č. 133/4 poté, co ji příslušné orgány veřejné správy ubezpečily o tom, že její záměr postavit na něm FVE je v souladu s platnou územně plánovací dokumentací. Následně vydal příslušný stavební úřad (Městský úřad Světlá nad Sázavou) rozhodnutí o umístění stavby FVE. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 1. 3. 2024 podala odpůrkyně, spolu s dalšími občany obce, odvolání. Záměrem bylo zabránit uskutečnění uvedeného stavebního záměru prostřednictvím nového územního plánu. To se jim také podařilo, neboť přijetím nového územního plánu se tento záměr stal nepřípustným. Svědčí o tom i závazné stanovisko Městského úřadu Světlá nad Sázavou ze dne 10. 2. 2025 vydané k žádosti odvolacího orgánu.

4. Z odůvodnění územního plánu ani z rozhodnutí odpůrkyně o jejích námitkách přitom dle navrhovatelky nelze zjistit relevantní důvody, pro které odpůrkyně brání danému záměru. K tvrzení odpůrkyně o zastaralosti původního územního plánu navrhovatelka namítla, že nový územní plán zachoval účelové určení plochy Z.I9. Jediná změna spočívá v tom, že z uvedené plochy byly vyloučeny stavby FVE, s výjimkou již existujících FVE. Tato podmínka je však účelová, neboť v dané ploše se žádná FVE nenachází. Zjevně tak byla stanovena s cílem zmařit stavební záměr navrhovatelky a „neztratit přitom tvář“. Vyloučení staveb FVE pak navrhovatelka považuje za rozporné s tím, že v současné době je prvořadým veřejným zájmem zajistit soběstačnost státu v energetické oblasti.
5. Nepřípadný je dle navrhovatelky také poukaz odpůrkyně na ochranu zemědělské půdy. Obec není orgánem, do jehož pravomoci by spadala ochrana zemědělského půdního fondu. Nevlastní ani pozemek tvořící plochu Z.I9. Nelogické je také to, že odpůrkyni nevadí možné trvalé odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu pro stavby lehké výroby a skladů, ale vadí jí dočasné odnětí pro stavbu FVE. Rovněž podle stanovisek Krajského úřadu Kraje Vysočina a Ministerstva životního prostředí jsou námitky odpůrkyně týkající se ochrany zemědělského půdního fondu nedůvodné.
6. Navrhovatelka dále polemizuje s argumentací odpůrkyně uvedenou ve zmíněném odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby, podle níž by stavba negativním způsobem ovlivnila vzhled obce (stavba má být umístěna na téměř ikonickém místě v obci, působila by disharmonicky vůči okolní zástavbě atd.). Navrhovatelka v této souvislosti poukázala na závazné stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 24. 2. 2025, podle kterého je viditelnost záměru z hlediska dotčení krajinného rázu velmi malá. Kulturněhistorické nebo přírodní dominanty se záměrem nijak nekolidují, místo, kde je záměr umístěn, není hodnotným krajinným segmentem, stavba v místě nepůsobí disharmonicky (na záměr navazují plochy průmyslového charakteru, které jsou větší než zamýšlená FVE). Navrhovatelka k tomu doplnila, že výška sestavy aktivních prvků FVE by dosahovala 2,45 metrů a celý areál by byl obkroužen pásem zeleně o šíři až 8 metrů. Plochu lehké výroby Z.I9 lze přitom dle napadeného územního plánu využít pro stavby do výšky 2 nadzemních podlaží nebo 6 metrů u halových objektů.
7. Podle dalšího návrhového bodu je termín velkoplošná FVE neurčitým právním pojmem, který územní plán nedefinuje. Není tak jasné, zda jej spojuje například s dělením staveb na nevyhrazené a vyhrazené (kterými jsou dle zákona FVE s výkonem nad 5 MW) a zda FVE malého rozsahu nemůže být i FVE navrhovatelky. Podle navrhovatelky je v tomto ohledu územní plán nepřezkoumatelný.
8. K podmínce, že se FVE „*nebudou negativně uplatňovat v dálkových pohledech a v celkovém výrazu cenných urbanistických kompozic (...)*“, navrhovatelka namítla, že je nadbytečná a matoucí, neboť ochrana krajinného rázu je upravena v § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Odpůrkyně ani konkrétně neuvedla, které hodnoty z jejího území si zaslouží takové ochrany. Navrhovatelka dále namítla, že jde o jednotnou regulaci pro FVE, větrné elektrárny a bioplynové stanice, ačkoliv jejich dopady na životní prostředí a krajinný ráz jsou výrazně odlišné (například větrná elektrárna je oproti plošné FVE mnohem významnějším prvkem v krajině).
9. Z odůvodnění rozhodnutí o navrhovatelkou uplatněných námitkách pak plyne v podstatě pouze to, že zastupitelstvo obce se rozhodlo neměnit zveřejněné znění regulativu.

Rozhodnutí se tak nevypořádalo s námitkami v souladu s požadavky plynoucími z judikatury Nejvyššího správního soudu.

10. **Odpůrkyně** ve vyjádření k návrhu nejprve uvedla, že námitky či připomínky k návrhu územně plánovací dokumentace by měly být uplatňovány již v procesu územního plánování, nikoliv až při následném soudním přezkumu. Některé z námitek uplatňovaných nyní navrhovatelkou jsou proto nepřipustné. Odpůrkyně odkázala také na judikaturu zabývající se východisky soudního přezkumu územně plánovací dokumentace – konkrétně zásadou minimalizace zásahů do práva na místní samosprávu a principem zdrženlivosti.
11. Podle odpůrkyně je zavádějící tvrzení navrhovatelky, že poté, co začala činit kroky k umístění svého záměru FVE, se odpůrkyně rozhodla změnit regulaci tak, aby byl záměr FVE znemožněn. Navrhovatelka nabyla pozemek parc. č. 133/4 na základě kupní smlouvy ze dne 3. 5. 2022. Pořizovatel územního plánu ale již dne 10. 1. 2022 zveřejnil návrh územního plánu ke společnému jednání, který obsahoval obdobnou regulaci jako napadený územní plán (návrh byl navíc zpracován již v listopadu 2021). Právní předchůdkyně navrhovatelky, paní L. N., podala k tomuto návrhu připomínky. Navrhovatelka tak jejím prostřednictvím musela o připravované regulaci vědět.
12. Návrh územního plánu pro veřejné projednání pak byl zpracován v únoru 2023 a k veřejnému projednání došlo dne 26. 6. 2023. Navrhovatelka přitom podala žádost o vydání územního rozhodnutí až dne 28. 6. 2023 a teprve poté zajišťovala všechny akty dotčených orgánů. Pro úplnost odpůrkyně poukázala také na vady, k nimž dle jejího názoru došlo v řízení vedeném stavebním úřadem a které by měly vést ke zrušení územního rozhodnutí. Výtka navrhovatelky, že odpůrkyně podala odvolání proti územnímu rozhodnutí, navíc dle odpůrkyně není pro přezkum územního plánu relevantní. Obec podle zákona v územním řízení hájí své zájmy i zájmy svých občanů. „*Megalomanský záměr*“ FVE navrhovatelky na volné zemědělské půdě III. třídy ochrany je v rozporu s těmito zájmy. Postup odpůrkyně v územním řízení tak nemůže představovat důvod nezákonnosti územního plánu.
13. Odpůrkyně dále konstatovala, že nový územní plán může v řadě míst ponechat, v souladu s principem kontinuity územního plánování, obdobnou regulaci jako v předchozím územním plánu, případně pouze mírně korigovat regulativy v určité ploše. Tato skutečnost sama o sobě neznamená, že původní územní plán nebyl zastaralý a že nemělo smysl pořizovat nový územní plán.
14. Chybná je také úvaha navrhovatelky, že není v pravomoci odpůrkyně regulovat ochranu zemědělského půdního fondu. Jakkoliv je ochrana zemědělské půdy a zemědělského půdního fondu v procesu územního plánování úkolem dotčeného orgánu (zde Krajského úřadu Kraje Vysočina), úkolem obce (odpůrkyně) je stanovit konkrétní regulaci na jednotlivých pozemcích. Důvodem pro vymezení funkčního využití jednotlivých pozemků přitom mohou být i argumenty z oblasti práva životního prostředí. Obdobně neobstojí ani námitka, že důvodem regulace nemůže být ochrana vzhledu obce a krajinného rázu. Připuštění výkladu zastávaného navrhovatelkou by zcela vyprázdnilo právo obce regulovat své území, tedy i právo na místní samosprávu.
15. Podle odpůrkyně zároveň není rozhodný závěr dotčených orgánů v rámci územního řízení, které bylo vedeno převážně podle starého územního plánu. Je to odpůrkyně, která zná nejlépe své území a potřeby svých občanů, a tak se může rozhodnout, že nepřipustí

umístění FVE na zemědělské půdě na svém území. Respektive že nepřipustí, aby ve funkční ploše s rozdílným způsobem využití výroba lehká vznikla velkokapacitní FVE, která by fakticky znemožnila využití této plochy pro stanovený účel. Odpůrkyně dodala, že frustrace navrhovatelky by byla pochopitelná v případě, že by si koupila pozemek v ploše, v níž by územní plán výslovně předpokládal umístění FVE, a následně by odpůrkyně změnila funkční využití této plochy. Nic takového se ale nestalo.

16. Regulativ je podle odpůrkyně také dostatečně určitý, o čemž svědčí i to, že orgán územního plánování jej byl schopen aplikovat a vydat na jeho základě závazné stanovisko ve vedeném územním řízení. Námitka, že jde o jednotnou regulaci pro FVE, větrné elektrárny a bioplynové stanice, se poprvé objevuje v soudním řízení. Podle odpůrkyně jde o námitku směřující proti přiměřenosti regulace, a tak se jí soud nemůže zabývat. Doplnila nicméně, že všechny tyto záměry shledala jako problematické z hlediska dálkových pohledů a urbanistických kompozic, proto pro ně přijala jednotnou úpravu. Nedůvodná je rovněž námitka, že není zřejmé, jaké hodnoty chtěla odpůrkyně chránit. V územním plánu je jasné uvedeno, že mají být chráněny právě urbanistické kompozice a dálkové pohledy. Jedná se o pojmy, kterou se v rámci územního plánování běžně používají.
17. K odkazu navrhovatelky na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se rozhodnutí o námitkách a jejich odůvodnění odpůrkyně uvedla, že dle novější judikatury Ústavního soudu by požadavky na detailnost odůvodnění těchto rozhodnutí neměly být přemrštěné. Odpůrkyně odmítla, že by nereagovala na některé z námitek uplatněných navrhovatelkou. Učinila tak ovšem v míře odpovídající jasnosti a určitosti těchto námitek. Problémem námitek uplatněných navrhovatelkou v rámci procesu územního plánování totiž byla jejich značná obecnost. Navrhovatelka také často sklouzávala k tomu, že vlastně obhajovala svůj záměr FVE, účelem územního plánování je ale vytvoření obecné regulace, nikoliv posuzování konkrétních záměrů.
18. Odpůrkyně zdůraznila, že zcela nevyloučila možnost umístit FVE na svém území, pouze k tomu stanovila omezující podmínky. Domnívá se, že takový postup není v rozporu s veřejným zájmem na podporu obnovitelných zdrojů energie.
19. K námitce, že se nevypořádala s požadavkem na přiměřenost regulace, odpůrkyně opětovně uvedla, že navrhovatelka uplatnila námitku nepřiměřenosti teprve v soudním řízení. Jde tedy o nepřipustnou námitku. Pro úplnost odpůrkyně dodala, že regulace je přiměřená. Územní plán stanoví obecná pravidla pro umístění obnovitelných zdrojů energie. Činí tak zároveň logicky a racionálně. Při pohledu na grafickou část územního plánu je patrné, že obdobných ploch s rozdílným způsobem využití (a zejména ve formě plochy rozvojové) se na území obce nenachází mnoho. Vymezila-li odpůrkyně plochu pro lehkou výrobu, pak chce, aby se zde skutečně realizovala lehká výroba. Sporná plocha Z.I9 je v územním plánu vymezená jako návrhová plocha/plocha změn. Bezprostředně navazuje na stávající stabilizovanou plochu a je dobře napojená na veřejnou a dopravní infrastrukturu. Daná plocha je také dobře viditelná a navazuje na širší centrum obce. Proto je logické, že odpůrkyně chce toto území využít věcně a účelně, nikoliv plochou s FVE umístěnou na zemědělské půdě.
20. Závěrem odpůrkyně uvedla, že akceptuje aktivní legitimaci navrhovatelky ve vztahu k dotčenému pozemku (parc. č. 133/4), avšak uplatněný návrh je podstatně širší, neboť se domáhá zrušení obou regulativů v celém územním plánu. Správní soudnictví má přitom sloužit k ochraně veřejných subjektivních práv navrhovatele, nikoliv jako *actio popularis*.

Tuto skutečnost by měl soud případně zohlednit i při posuzování úspěchu ve věci a při rozhodování o nákladech řízení.

III. Soudní jednání

21. Během soudního jednání konaného dne 17. 6. 2025 statutární zástupce navrhovatelky shrnul námitky uplatněné v návrhu. Nad jejich rámec uvedl, že na webových stránkách odpůrkyně nebyl napadený územní plán zveřejněn v úplné podobě. Rozhodnutí o námitkách (tedy pro navrhovatelku jeho nejdůležitější část) zde není dostupné. Dále rozvedl námitku, že odpůrkyně postupovala při přijímání územního plánu svévolně. Dvakrát byl osobně přítomen jednání o záměru stavby FVE na zastupitelstvu odpůrkyně a pokaždé cítil ze strany zastupitelů osobní nevraživost. Zastupitelé jasně říkali „*my Vás tady nechceme*“, jeden ze zastupitelů dokonce pokřikoval: „*Být to v hospodě, tak Vám rozbijí hubu*“. Před koupí pozemku navrhovatelkou byl přítomn ubezpečen starostou odpůrkyně (panem Karlem Krajíčkem), že proti stavbě FVE nic nemá. Navrhovatelka proto, také s ohledem na tehdejší územní plán odpůrkyně, usoudila, že stavba FVE je v daném místě možná a začala s její přípravou. Následný postup zastupitelstva tedy navrhovatelka vnímá i jako porušení tohoto „*veřejného příslibu*“.
22. Starosta odpůrkyně uvedl, že starý územní plán obce z roku 1998 byl již nevyhovující, proto obec přistoupila k přípravě nového územního plánu. Zastupitelstvo obce pak definovalo zadání nového územního plánu v roce 2019. K dotazu soudu, jak přistupovali v procesu pořizování nového územního plánu k regulaci FVE, starosta odpůrkyně uvedl, že jejich pozice v podstatě byla „*nemusíme zde mít všechno*“. Obec přistoupila na záměr státu spočívající ve vybudování vysokorychlostní trati, která rozpůlí území obce, vybudování velké FVE na zemědělské půdě už by za této situace nebylo možné před občany obce obhájit. Na území obce se navíc nachází řádově hektary ploch střech bývalých zemědělských podniků, kde je vybudování FVE možné.
23. K dotazu soudu, jaký dopad do práv navrhovatelky má mít skutečnost, že na stránkách odpůrkyně není zveřejněno rozhodnutí o námitkách, zástupce navrhovatelky uvedl, že tato skutečnost ovlivňuje vnímání celé situace ze strany veřejnosti. Navrhovatelka se s rozhodnutím o námitkách měla možnost seznámit, neboť je veřejně dostupné na stránkách orgánu územního plánování a v geoportálu krajského úřadu. K dotazu soudu, co přesně považuje za veřejný příslib odpůrkyně a zda má nějaký doklad k prokázání svého tvrzení, statutární zástupce navrhovatelky uvedl, že odkazuje na ústní vyjádření starosty odpůrkyně, s nímž hovořil ještě před zakoupením pozemku. Žádný doklad o něm nemá.
24. Soud provedl důkaz listinami přiloženými k návrhu – rozhodnutím o umístění stavby FVE *Leština u Světlé*, poz. p. č. 133/4, vydaným Městským úřadem Světlá nad Sázavou dne 1. 3. 2024, závazným stanoviskem orgánu ochrany přírody (Městského úřadu Světlá nad Sázavou) k danému záměru ze dne 12. 9. 2023, potvrzením uvedeného závazného stanoviska vydaným nadřízeným orgánem (Krajským úřadem Kraje Vysočina) dne 24. 2. 2025 a navazujícím závazným stanoviskem orgánu územního plánování (Městským úřadem Světlá nad Sázavou) ze dne 14. 2. 2025.
25. Soud naopak nevyhověl návrhu navrhovatelky na doplnění dokazování o stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj k tomu, co přesně znamená pojem *výroba lehká*. Navrhovatelka se na to dotazovala ministerstva ještě před koupí pozemku na území odpůrkyně a dle stanoviska ministerstva je na dané ploše možné mimo jiné umístit FVE.

Soud nepovažoval toto stanovisko za podstatné pro posouzení věci, neboť o vymezení pojmu výroba lehká v napadeném územním plánu není sporu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

26. Úvodem soud konstatuje, že navrhovatelka napadá územní plán obce Leština u Světlé, který byl schválen zastupitelstvem obce dne 17. 7. 2024. Není pochyb o tom, že dané opatření obecné povahy bylo řádně přijato. Pokud jde o to, zda bylo také řádně oznámeno, navrhovatelka během soudního jednání namítla, že na webových stránkách odpůrkyně nebyl napadený územní plán zveřejněn v úplné podobě (absentuje zde rozhodnutí o námitkách). K tomu soud uvádí, že se jedná o opožděný návrhový bod, uplatněný v rozporu s § 101b odst. 3 s. ř. s. Navíc navrhovatelka k dotazu soudu upřesnila, že s tvrzeným neúplným zveřejněním územního plánu nespojuje žádný přímý zásah do svých práv, neboť s rozhodnutím o námitkách měla možnost se seznámit (územní plán je v úplné podobě veřejně dostupný na stránkách pořizovatele územního plánu a v geoportálu krajského úřadu). Krajský soud za těchto okolností nepovažoval za nutné se dále zabývat otázkou řádnosti oznámení napadeného opatření obecné povahy a vycházel z toho, že nabylo účinnosti dne 1. 8. 2024, jak je vyznačeno v podkladech předložených odpůrkyní soudu.
27. Kromě existence opatření obecné povahy, které je možno podrobit soudnímu přezkumu, jsou naplněny i další podmínky řízení. Navrhovatelka přednesla plausibilní tvrzení o tom, že napadené opatření obecné povahy se dotýká její právní sféry (navrhovatelka vlastní na území odpůrkyně pozemek, na němž hodlá vybudovat FVE, nový územní plán obce však brání uskutečnění jejího záměru). Navrhovatelka je tak aktivně procesně legitimována k podání návrhu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Splněna je též podmínka formulace závěrečného návrhu. Návrh obsahuje také další náležitosti podle § 101b odst. 2 s. ř. s. a navrhovatelka jej podala v zákonem stanovené lhůtě.
28. Krajský soud tedy přezkoumal napadené opatření obecné povahy v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu sedmého soudního řádu správního. Byl přitom dle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu.
29. Navrhovatelka napadá některé z regulativů, které upravují přípustnost umístování obnovitelných zdrojů energie (OZE) na území odpůrkyně (v podrobnostech viz výše bod 1 tohoto rozsudku). Soud podotýká, že napadený regulativ obsažený v úvodní části kapitoly 6., odstavec osm textové části územního plánu se týká obecně OZE, tedy jak FVE, tak větrných elektráren a bioplynových stanic. V případě FVE navíc rozlišuje mezi *velkoplošnými* FVE (jejichž umístění je absolutně nepřípustné) a *fotovoltaickými panely* či *termosolárními kolektory v malém rozsahu* (které lze umístit za stanovených podmínek). V podstatě veškerá argumentace navrhovatelky se však týká úpravy *velkoplošných* FVE. To je logické, neboť právě takovou FVE hodlá na svém pozemku vybudovat (k tomu viz níže bod 47). Nicméně za těchto okolností soudu nepřislušelo zabývat se blíže celým tímto regulativem a v souladu s výše zmíněnou dispoziční zásadou omezil svou pozornost na jeho část vymezující (ne)přípustnost *velkoplošných* FVE.
30. K přípustnosti námitek uplatněných navrhovatelkou krajský soud předesílá, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se věcný úspěch v řízení před soudem zpravidla odvíjí od procesní aktivity navrhovatele v průběhu přijímání

opatření obecné povahy. Navrhovatel, který opomněl brojit proti opatření obecné povahy během jeho přípravy, může být s návrhem na jeho zrušení úspěšný jen výjimečně, pokud jeho procesní pasivita vyplývala z objektivních okolností nebo pokud nezákonnosti, na něž poukazuje, jsou zásadního rázu a mají dopad na veřejné zájmy. Například zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu tak soud může pouze v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námítky či připomínky. Není totiž možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, č. 2215/2011 Sb. NSS, a celá řada navazujících rozsudků Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43, a ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013-29).

31. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu uvedla, že některé z námitek uplatňovaných nyní navrhovatelkou jsou z těchto důvodů nepřipustné. Konkrétně označila za nepřipustnou námitku nepřiměřenosti napadené regulace. K tomu krajský soud uvádí, že navrhovatelka v procesu pořizování nového územního plánu odpůrkyně uplatnila mimo jiné námitku, že navržená regulace se fakticky blíží absolutnímu zákazu staveb FVE na území obce na zemědělském půdním fondu. Takový zákaz je dle navrhovatelky v rozporu se zásadou přiměřenosti, neboť v dnešní době je dán veřejný zájem na rozšiřování výroby energie z obnovitelných zdrojů. Soud tedy konstatuje, že námitka nepřiměřenosti napadené regulace, obsažená v soudem projednávaném návrhu, obecně není nepřipustná. Nepřipustná je pouze dílčí námitka, že jde o jednotnou regulaci pro FVE, větrné elektrárny a bioplynové stanice. Tuto dílčí námitku navrhovatelka skutečně poprvé uplatnila až v soudním řízení.

Účelovost postupu odpůrkyně

32. Navrhovatelka předně namítla, že odpůrkyně zavedla napadené regulativy účelově, aby zabránila uskutečnění záměru navrhovatelky na stavbu FVE. V této souvislosti poukázala na rozhodnutí o umístění stavby FVE vydané stavebním úřadem a na odvolání odpůrkyně proti tomuto rozhodnutí.
33. Tyto námitky nejsou důvodné.
34. Z judikatury Nejvyššího správního soudu na jednu stranu vyplývá, že rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území je politickou diskrecí zastupitelského orgánu územní samosprávy a je projevem práva na samosprávu daného územního celku. Zároveň ale platí, že i „politické“ rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými musí být činěno při naplnění ústavního požadavku zákonnosti, legitimacy a proporcionality a při zachování ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy veřejné moci (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2021, č. j. 1 As 337/2018-48, č. 4191/2021 Sb. NSS).
35. Nepřipustné by tak například bylo, pokud by hlavním motivem k přijetí určitého regulativu byla snaha představitelů obce zabránit konkrétnímu záměru plynoucí z osobní nevraživosti k subjektu, který daný záměr plánuje uskutečnit, či z jiného obdobného důvodu. Nic takového se ale v nyní posuzované věci neprokázalo.

36. Z podkladů předložených soudu odpůrkyní a z dalších důkazů provedených během soudního jednání vyplývá, že proces pořízení nového územního plánu odpůrkyně započal v roce 2019. Pořizovatel oznámil dne 10. 1. 2022 společné jednání o návrhu územního plánu, návrh byl současně zveřejněn. Dne 19. 5. 2023 pořizovatel oznámil veřejné projednání upraveného návrhu územního plánu. Teprve dne 28. 6. 2023 navrhovatelka podala žádost o vydání územního rozhodnutí pro stavbu *FVE Leština u Světlé, poz. p. č. 133/4* (jak plyne z rozhodnutí stavebního úřadu o umístění dané stavby). Navrhovatelka sice uvedla, že již dříve konzultovala s představiteli obce možnost vybudovat na jejím území FVE, toto tvrzení však nijak nedoložila. Již návrh územního plánu ke společnému jednání přitom obsahoval regulativ, který stanovil nepřipustnost umísťování velkoplošných FVE v regulovaném území. Popsaná chronologie tak nijak nesvědčí o navrhovatelkou tvrzené účelovosti v postupu odpůrkyně, spíše naopak.
37. Krajský soud dále souhlasí s odpůrkyní, že samo o sobě není nic nepřipustného na jejím postupu v územním řízení (tedy na tom, že podala odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby *FVE Leština u Světlé, poz. p. č. 133/4*). Odpůrkyně pouze využila svého práva a hájila své zájmy v daném řízení. I kdyby v důsledku uvedeného postupu odpůrkyně došlo k tomu, že by před vydáním pravomocného rozhodnutí o umístění stavby byl přijat nový územní plán (a tím by se záměr navrhovatelky stal nepřipustným), nebylo by bez dalšího možné postup odpůrkyně vyložit jako svévolný či účelový (s důsledky na zákonnost napadeného opatření obecné povahy). Navíc jak uvedla sama navrhovatelka, odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby podaly také další osoby, nebyla to tedy pouze odpůrkyně, kdo takto „zmařil“ nabytí právní moci daného rozhodnutí.
38. Nic nesvědčí ani o tom, že by samotné přijetí nového územního plánu odpůrkyně bylo účelové. Původní územní plán odpůrkyně byl vydaný ještě podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), předpokládal, že tyto „staré“ územní plány budou nahrazeny územními plány vydanými podle aktuální právní úpravy, přičemž postupně byla tato lhůta prodlužována až do 31. 12. 2022 (viz § 188 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006). Zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon, sice tuto lhůtu prodloužil až do 31. 12. 2028 (viz § 322 odst. 1 stavebního zákona z roku 2021), nicméně na to nemohla odpůrkyně v době, kdy zahájila proces pořízení napadeného územního plánu, spoléhat. Tak jako tak bylo zřejmé, že jednou bude odpůrkyně muset územní plán vydaný podle stavebního zákona z roku 1976 nahradit novým územním plánem.
39. Na skutečnosti, že nový územní plán zachoval účelové určení plochy Z.I9 (případně dalších ploch), také není nic zvláštního. Naopak je to v souladu s principem kontinuity územního plánování, jak správně uvedla odpůrkyně. Rovněž doplnění regulativů, které upravují přípustnost umísťování FVE, je obecně vzato pochopitelné. Účelem aktualizace územních plánů je mimo jiné zajištění jejich souladu se společenským a technologickým pokrokem. V 90. letech 20. století představovaly FVE novou a nepříliš rozšířenou technologii, a tak je logické, že územní plán z roku 1998 výslovně neupravoval přípustnost jejich umísťování. U územního plánu vydaného v roce 2024 by naopak bylo spíše překvapivé, kdyby tak neučinil (samostatnou otázkou je, jakým způsobem pořizovatel k této regulaci přistoupil).

Legitimní očekávání navrhovatelky

40. Navrhovatelka dále namítla, že původní územní plán odpůrkyně umožňoval stavbu FVE v daném místě. Zároveň uvedla, že před koupí pozemku parc. č. 133/4 jí starosta odpůrkyně sdělil, že nemá nic proti stavbě FVE na území obce.
41. Také tyto námitky nejsou důvodné.
42. Navrhovatelka se uvedenými námitkami v podstatě dovolává toho, že jí vzniklo legitimní očekávání, že bude možné na pozemku parc. č. 133/4 umístit stavbu FVE. Tak tomu ale nebylo. Poměry v území nejsou zcela neměnné, obec může v novém územním plánu stanovit nové regulativy. Navrhovatelka si přitom musela být vědoma toho, že probíhal proces pořízení nového územního plánu odpůrkyně, v němž byly navrženy regulativy potenciálně dopadající na její záměr. Dokud tak neměla vydáno pravomocné územní rozhodnutí, musela počítat s tím, že může skutečně dojít k jejich aplikaci na tento záměr.
43. Tvrzení, že před koupí pozemku parc. č. 133/4 jí starosta odpůrkyně sdělil, že nemá nic proti stavbě FVE na území obce, navrhovatelka nijak nedoložila. I kdyby se ale navrhovatelce dostalo takového ubezpečení, nebylo by možné jej vykládat jako „*veřejný příslib*“ zakládající právem chráněné legitimní očekávání, že umístění stavby bude v souladu s územním plánem obce. Takové sdělení starosty obce by představovalo určité politické vyjádření, které však nemůže bez dalšího založit právem chráněné legitimní očekávání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. 4 As 241/2019-33, bod 48).

Absence definice pojmu velkoplošná FVE

44. Podle dalšího návrhového bodu je termín velkoplošná FVE neurčitým právním pojmem, který územní plán nedefinuje. Není tak jasné, zda dopadá i na FVE navrhovatelky. Podle navrhovatelky je v tomto ohledu územní plán nepřezkoumatelný.
45. Ani tato námitka není důvodná.
46. Pojem *velkoplošná FVE* skutečně není v napadeném územním plánu (ani v právních předpisech) definován. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu ale není účelné trvat na tom, aby každý pojem použitý v územním plánu byl současně i definován (rozsudek ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 325/2017-41, bod 17). Pokud je v územním plánu užít neurčitý právní pojem, který není v samotném územním plánu ani v právních předpisech definován, bude úkolem správních orgánů, aby tento pojem v navazujících řízeních vyložily v souladu se smyslem a účelem regulace stanovené územním plánem (rozsudek ze dne 29. 5. 2025, č. j. 8 As 178/2024-58, body 22 až 24).
47. V posuzovaném případě navíc dává dostatečné vodítko pro výklad sporného pojmu vymezení „ostatních“ FVE – těmi jsou dle napadeného územního plánu *fotovoltaické panely či termosolární kolektory v malém rozsahu (pro lokální potřebu)*. V případě záměru navrhovatelky, který dle územního rozhodnutí spočíval ve výstavbě FVE o celkovém instalovaném výkonu 1029,6 kWp a celkovém počtu 1872 ks FV panelů, pak nelze mít pochyb o tom, že se jedná o velkoplošnou FVE. Ostatně orgán územního plánování v navazujícím závazném stanovisku ze dne 14. 2. 2025 označil právě z tohoto důvodu záměr za nepřijatelný.

Odůvodnění přijaté regulace a rozhodnutí o námitkách

48. Navrhovatelka dále namítla, že rozhodnutí o námitkách není řádně odůvodněno, respektive že ani z přijatého územního plánu neplynou důvody přijaté regulace.
49. Tyto námitky jsou důvodné.
50. K danému návrhovému bodu je třeba nejprve uvést, že navrhovatelka místy směšuje dvě otázky, které je třeba posuzovat samostatně. První otázkou je řádnost odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které navrhovatelka uplatnila v procesu pořizování územního plánu (potažmo odůvodnění regulace obsažené v samotném územním plánu). Druhou otázkou je posouzení záměru navrhovatelky v územním řízení. Předmětem tohoto soudního řízení je návrh na zrušení (části) opatření obecné povahy, proto se soud bude soustředit na první z uvedených otázek. Nebude se tak zabývat polemikou navrhovatelky s argumentací odpůrkyně uvedenou v jejím odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby (záměru navrhovatelky), ani poukazy navrhovatelky na závazná stanoviska vydaná v tomto územním řízení.
51. Navrhovatelka uplatnila jednak námitky k návrhu napadeného územního plánu pro veřejné projednání (námitky ze dne 29. 6. 2023), jednak námitky k upravenému návrhu pro opakované veřejné projednání (námitky ze dne 22. 4. 2024). Vypořádání těchto námitek je obsaženo na str. 23 a 35 až 43 odůvodnění napadeného územního plánu – textové části zpracované pořizovatelem. Další námitky navrhovatelky (uplatněné dne 2. 5. 2024) nejsou pro posouzení této věci relevantní.
52. Soud přisvědčuje odpůrkyni, že navrhovatelka i v těchto námitkách často sklouzávala k tomu, že vlastně obhajovala svůj záměr FVE, některé z jejích námitek byly také dost obecné. Zároveň ale navrhovatelka jasně namítla, že nelze plošně zakázat výstavbu FVE způsobem, jak činí návrh územního plánu. Takový zákaz je dle navrhovatelky v rozporu se zásadou přiměřenosti, neboť v dnešní době je dán veřejný zájem na rozšiřování výroby energie z obnovitelných zdrojů a nahrazení její výroby z fosilních paliv. Navrhovatelka v této souvislosti odkázala mimo jiné na tzv. lex OZE, tedy na zákon č. 19/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Navrhovatelka poukázala na skutečnost, že uvedeným zákonem došlo k rozšíření definice technické infrastruktury, a to tak, že výrobní elektřiny z OZE o celkovém instalovaném výkonu 1 MW a více je veřejnou technickou infrastrukturou, která je zřizována ve veřejném zájmu [viz § 2 odst. 2 písm. a) bod 18 energetického zákona]. Zároveň poukázala na související novelizaci úpravy úkolů územního plánování obsažené v § 19 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006, kde bylo doplněno písmeno j): *s ohledem na charakter území a kvalitu vystavěného prostředí vyhodnocovat a, je-li to účelné vymezovat vhodné plochy pro výrobu; plochy pro výrobu elektřiny, plynu a tepla včetně ploch pro jejich výrobu z obnovitelných zdrojů vymezovat rovněž s ohledem na cíle politik, strategií a koncepcí veřejné správy v oblasti energetiky a klimatu*. Navrhovatelka se dovolávala také nařízení Rady (EU) 2022/2577 ze dne 22. prosince 2022, kterým se stanoví rámec pro urychlení zavádění energie z obnovitelných zdrojů (dále jen „nařízení pro urychlení zavádění OZE“). Poukazovala zejména na nařízením stanovenou vyvratitelnou domněnku převažujícího veřejného zájmu u projektů v oblasti energie z obnovitelných zdrojů.
53. Odpůrkyně na tyto námitky nereagovala dostatečným způsobem.

54. Jádrem problému soud spatřuje v tom, že napadený územní plán v posuzovaném regulativu stanoví absolutní nepřipustnost umísťování velkoplošných FVE. Nutno přitom zdůraznit, že se jedná o obecný regulativ, který stanoví podmínky pro využití všech ploch s rozdílným způsobem využití. Fakticky se tak jedná o regulaci, která bezvýjimečně znemožňuje výstavbu velkokapacitních FVE na území obce. Za dále stanovených podmínek jsou přípustné pouze „malé“ FVE.
55. Jak ale dovedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 Ao 2/2011-127 (č. 2497/2012 Sb. NSS), v územně plánovací dokumentaci nelze takto kategoricky znemožnit určitý legální typ ekonomické či stavební aktivity, který je za srovnatelných podmínek jinde na území České republiky běžně provozován a připuštěn. Nejvyšší správní soud v daném případě posuzoval úpravu obsaženou v zásadách územního rozvoje Moravskoslezského kraje, která stanovila natolik přísná pravidla pro výstavbu větrných elektráren na území kraje, že ji fakticky znemožnila. Dovedl přitom, že tuto aktivitu nelze znemožnit a prostřednictvím zásad územního rozvoje či územních plánů omezovat bez důvodů opřených o konkrétní podmínky míst, kde by se dané elektrárny měly budovat.
56. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že uvedený právní názor „nebrání odpůrci stanovit pravidla pro umísťování větrných elektráren a rovněž mu nebrání, aby tato pravidla byla nastavena tak, že budou chránit pohledové či jiné hodnoty krajiny, takže mimo jiné v určitých případech či v určitých typech lokalit nebude možno větrné elektrárny stavět. Taková pravidla však zásadně nemohou být kategorická, nepodmíněná a neumožňující v určitých případech dát přednost jiným hodnotám než ochraně vizuálních hodnot krajiny. Konkrétních lokalit se regulace musí týkat pro jejich specifický charakter, který je v poměrech české a středoevropské krajiny (zpravidla osídlené a v určité míře protkané stavbami nejružnějšího druhu) při uvážení konkurujících si legitimních zájmů natolik hodnotný, že kvůli němu je proporcionální takovým způsobem omezit vlastnická práva osob, na jejichž pozemcích by jinak větrné elektrárny mohly být vybudovány. Míra přísnosti regulace pak musí u konkrétních lokalit odpovídat cennosti hodnot, které mají být regulací chráněny. Důvodem pro stanovení omezujících pravidel pro stavbu větrných elektráren zkrátka nemůže být jen to, že je vůlí aktuální většiny v zastupitelstvu dané politické jednotky (Moravskoslezského kraje) větrné elektrárny na území kraje v zásadě nepřipustit.“
57. Tyto závěry dále rozvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 9 Ao 6/2011-261 (č. 3099/2014 Sb. NSS), kde posuzoval pravidla pro umístění velkých větrných elektráren obsažená v zásadách územního rozvoje Ústeckého kraje. Podle uvedeného rozsudku má kraj při přijímání územně plánovací dokumentace možnost zohlednit specifika svého území oproti jiným částem republiky. Dospěje-li k závěru, že zvláštní podmínky jeho území vyžadují intenzivnější ochranu, může přijmout pro ochranu hodnot chráněných zvláštními zákony přísnější kritéria. Nutnou součástí rozhodnutí kraje pro zpřísnění ochrany určitého zájmu nad zákonem stanovený rámec je ale přesvědčivé odůvodnění, ze kterého je zřejmé, v čem spočívá ojedinělost podmínek v daném území a z jakých důvodů nelze předpokládat, že zákonem stanovená míra ochrany zájmů by byla dostatečná. Pokud kraj uvede závažné důvody svědčící pro upřednostnění určitého zájmu, úměrně dle této závažnosti může být omezen jiný zájem. Jinak legální aktivitu je tedy možno na území kraje zcela omezit pouze v případě výjimečně vysoké míry potřeby ochrany jiného zájmu. Jinými slovy, pokud je omezována určitá činnost na minimum či zcela, musí to být na druhé straně odůvodněno vysokým ohrožením či nebezpečím zániku hodnot, v jejichž prospěch je zasahováno (body 61 a 63 cit. rozsudku).

58. Jakkoli Nejvyšší správní soud původně vyslovil uvedené závěry v souvislosti s přezkumem zásad územního rozvoje, lze je přiměřeně vztáhnout i na přezkum územního plánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2024, č. j. 9 As 68/2024-64, bod 38).
59. Krajský soud je zároveň názoru, že obdobná logika se uplatní také při posuzování pravidel pro umístění FVE obsažených v územním plánu. Není totiž důvod přistupovat v tomto ohledu odlišně k FVE a k větrným elektrárnám. Zcela omezit výstavbu FVE na území obce tak lze jen z vážných důvodů svědčících o výjimečně vysoké míře potřeby ochrany jiného zájmu. Totéž platí i pro omezení výstavby velkoplošných FVE, což je také legální ekonomická aktivita, kterou zákonodárce nejen že nezakazuje, ale naopak ji ještě podporuje [viz např. § 2 odst. 2 písm. a) bod 18 energetického zákona].
60. Ve vypořádání námitek uplatněných navrhovatelkou odpůrkyně k dané otázce odkázala zejména na potřebu chránit zemědělský půdní fond a krajinný ráz. Konstatovala, že na území obce je dostatek ploch pro výrobu, na kterých je možné FVE realizovat, aniž by byla dotčena volná krajina či zemědělský půdní fond. Pro obec je prioritou ve veřejném zájmu chránit zemědělský půdní fond, biodiverzitu a podporovat přirozenou funkčnost přírodních ploch. V odůvodnění samotného územního plánu soud nenalezl přímo k této otázce nic.
61. Soud k těmto důvodům předně konstatuje, že ochrana přírody a krajinného rázu je zájmem, který je pořizovatel při tvorbě územního plánu povinen zohlednit. Potřeba ochrany krajinného rázu tak má v procesu tvorby územního plánu své místo, ačkoliv těžiště posouzení případného zásahu do krajinného rázu konkrétním stavebním záměrem se nachází až v dalších fázích, tj. především při rozhodování o umísťování a povolování staveb (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2025, č. j. 8 As 71/2024-105). Totéž platí pro ochranu zemědělského půdního fondu. Neobstojí tedy argumentace navrhovatelky, že ochrana krajinného rázu a zemědělského půdního fondu vůbec nespadá do pravomoci obce v procesu pořizování územního plánu.
62. Nicméně obecné poukazy na potřebu chránit zemědělský půdní fond a krajinný ráz, které jsou součástí vypořádání námitek, nelze považovat za dostatečné zdůvodnění posuzovaného regulativu. Jde o zájmy, kterým je ochrana poskytována právními předpisy. Odpůrkyně neuvádí žádné konkrétní důvody, pro které by tyto hodnoty v regulovaném území vyžadovaly větší ochranu formou úplného zákazu výstavby velkoplošných FVE. Neobstojí ani poukaz na možnost využít plochy pro výrobu, neboť na ty lze (při splnění dalších podmínek) umístit pouze „malé“ FVE. Argumentace ochranou zemědělského půdního fondu a krajinného rázu vyznívá nelogicky také při zaměření se na pozemek parc. č. 133/4, na němž hodlá navrhovatelka vybudovat svou FVE. Tento pozemek se nachází v ploše pro lehkou výrobu Z.I9, kde napadený územní plán umožňuje například umístit halový objekt o výšce až 6 metrů.
63. Krajský soud shrnuje, že přísná regulace umísťování velkoplošných FVE nebyla v napadeném územním plánu (v rozhodnutí o námitkách) náležitě odůvodněna. Vzhledem k tomu soud nemůže ověřit, zda není zjevně nepřiměřená.

V. Závěr a náklady řízení

64. Krajský soud z výše uvedených důvodů částečně vyhověl podanému návrhu. V souladu se zásadou minimalizace zásahů do práva na místní samosprávu a s dikcí § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušil napadené opatření obecné povahy pro nezákonnost v nezbytně nutném rozsahu, a

to ke dni nabytí právní moci tohoto rozsudku. Pokud jde o regulativ obsažený v úvodní části kapitoly 6., odstavci osm textové části územního plánu odpůrkyně, soud zrušil pouze část regulativu, která stanovila absolutní nepřipustnost umístování velkoplošných fotovoltaických elektráren v řešeném území. Zároveň zrušil část podkapitoly 6.3, která stanovila pro plochy VL podmíněně přípustné využití *fotovoltaické elektrárny za podmínky, že se jedná o zařízení stávající*. Tento regulativ přímo navazuje na obecný regulativ z úvodní části kapitoly 6., proto nemohl obstát, pokud soud zrušil (byť jen částečně) uvedený obecný regulativ. Zmíněnou část podkapitoly 6.3 soud zrušil pouze ve vztahu k ploše pro lehkou výrobu Z.I9, neboť byl takto vázán rozsahem podaného návrhu. Ve zbytku návrh zamítl.

65. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatelka byla ve věci úspěšná v podstatném rozsahu svého návrhu, avšak během soudního jednání k dotazu soudu uvedla, že neuplatňuje žádné náklady řízení (a to ani za zaplacený soudní poplatek). Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
66. Soud dodává, že pokud bude chtít odpůrkyně nadále regulovat přípustnost umístování velkoplošných FVE na svém území, musí tak učinit méně kategorickým způsobem (tj. musí například vymezit konkrétní plochy, v nichž takové FVE nelze umístit, a řádně svůj postup zdůvodnit). Případně musí jejich úplný zákaz na svém území odůvodnit v souladu s výše citovanými závěry judikatury Nejvyššího správního soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. června 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu